

PLAKU SOFRONI

PËR SHPIRTIN DHE JETËN

216.

Mendimi ynë le të jetë aty ku është Krishti! Atëherë, lutja jonë do të jetë me Të, kështu që, muk do të ngelet shumë vend për pasionet. Do të mësohemi të jetojmë në atë mënyrë, kështu që me këtë jetë të qetë do ta ripërtërijmë të gjithë qenien tonë.

217.

Në jetë nuk ekziston asgjë e imët, e vogël, pakuptim!

218.

Duke e mbajtur shpirtin e Zotit, është e lehtë t'i respektojmë të gjitha ligjet, rregullat dhe kufizimet e jashtme, pa u bërë ndërkohë rober të tyre. Pamjet e jashtme të jetës, lehtësisht përputhen me vetëdijen shpirtërore. Radha imagjinare e jetës mbetet e njëjtë, por përmbajtja e saj ndryshon.

219.

Përparimi ynë shpirtëror kryesisht varet prej qëndrimit tonë!

220.

Është e habitshme, por me vështirësi fitojmë shprehje që të jemi të kujdesshëm për gjithçka që ndodh te ne dhe rreth nesh. Atë e harrojmë! Mbresat e jetës së jashtme, materiale na imponohen me forcë të tillë, saqë, e shpërfillim jetën shpirtërore.

221.

Njëkohësisht, jemi të detyruar të krijojmë synim shumë të fortë drejt Zotit dhe vetdije të qartë për mos përsosmërinë tonë dhe varfërinë shpirtërore. Në qoftë se jemi të kënaqur prej vetvetes, lutja mbaron së qeni ajo që duhet të jetë: erucion vullkanik!

222.

Në një bashkësi, ku secili mendon se është i pari, nuk ka përparësi për askënd! Përkundrazi, për atë që mendon se gjithmonë është i fundit, takimi me tjetrin gjithmonë përbën mundësi për fitim dhe përparësi shpirtërore! Domethënë, është e vlefshme dikush të jetë i fundit. Në qoftë se jam i pari, kjo për mua është goditje tinëzare. Në qoftë se jam i fundit, më jep kënaqësi, sepse gjithmonë mësoj diçka të dobishme. Në qoftë se e përmbushim këtë qëndrim, së bashku me lutjen, çdo takimi ynë, bëhet *qenie profetike*.

223.

Të pajtohemi vazhdimisht: ajo është vepra jonë! Zoti tha: *Ai që qetësohet do të lartësohet* (Llk. 14.11). Por vetëm Zoti mund të na lartësojë!

224.

Problemet e jetës së përditshme, nga pikëpamja asketike, janë të lidhura me frikën e Zotit. Kjo frikë është dhuratë e shtrenjtë e veçantë. Nëpërmjet saj kërkojmë prej Zotit të na udhëheqë nëpër jetën e përditshme, në çdo moment. Pa u vënë re, me një veprim të bekimit që kalon nëpër logjikën tonë, hyjmë në lirinë e fëmijëve të Zotit.

225.

Gjithmonë të jetojmë me frikën e Zotit! Kështu do të dimë t'i shërbejmë të afërmit tonë dhe ta ndërtojmë shpëtimin tonë.

226.

Mos lini ditë pa ju lutur Zotit që tua japë Shpirtin e Shenjtë, bekimin që t'i përmbushni dhe t'i përvetësoni porosinë e Krishtit, deri sa ato të bëhen natyra jonë e dytë!

227.

Qëllimi përfundimtar është, mendja jonë vazhdimisht të jetë e bashkuar me zemrën. Bashkësia e zemrës dhe mendjes përbën, në vetvete, vend lutjeje.

228.

Në praktikë, shumë herë jemi ulur dhe e kemi thënë lutjen pa zë në vendin e zemrës. Së pari, duhet ta lidhim lutjen me frymëmarrjen. Kur marrim frymë, themi: *O Zot Jezu Krisht, Biri i Perëndisë*. Pastaj, me nxjerrjen e frymës plotësojmë: *Mëshiromë*. E përqëndrojmë të gjithë vëmendjen tonë në Emrin e Krishtit dhe fjalën: *Mëshiromë*. Nuk pranojmë asnjë mendim tjetër! Në fillim kjo vepër në dukje kaq e thjeshtë, është e vështirë; në vend që të jemi të qetë, luftojmë. Ndërkaq dalngadalë fillon të na bëhet shprehi ta mbajmë vëmendjen tone në vendin më të lartë në zemër. Shkallë shkallë fitojmë shprehi lutjen e Krishtit, ta themi gjithmonë.

229.

Duke filluar ta themi emrin e Krishtit, na mbulojnë shumë *mendime*. Me të mbaruar lutja, mendimet zhduken. Prej lutjes dalim me mendje të lirë, ndërsa kur lutemi mendimet na shqetësojnë. Lutja i zbulon pasionet që krijojnë fole tek ne. Zakonisht, këto sulme e zbulojnë përmbajtjen e qenies sonë. Gjatë kohës së lutjes luftojmë me të gjitha këto pamje, me të gjitha pasionet dhe paragjykime, që ta themi emrin e Krishtit me mendje të pastër.

Plaku Sofroni
PËR SHPIRTIN DHE JETËN

Biblioteka FJALA PREJ VODOÇËS

EDICIONI:
BANORËT E MALIT TË SHENJTË

Titulli në origjinal
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΣΟΦΡΟΝΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Përktheu nga greqishtja

Peshkopi i Strumicës Zoti NAUM

KISHA ORTHODHOKSE MAQEDONASE
EPARKIA STRUMICË

PLAKU SOFRONI
PËR SHPIRTIN DHE JETËN

230.

Në qoftë se s'ndieni simpati për dikë, më mirë është të mos e pranoni në mendje paraqitjen e atij personi, dhe as, shkakun për atë mos simpati, por të lutemi pavarësisht nga e gjitha kjo! Me këtë mundim të brendshëm mund ta kalojmë urrejtjen ta heqim pamjen që e krijojnë pasionet tek ne.

231.

Në qoftë se mendimet na sulmojnë dhe na pengojnë të lutemi pastër, duhet të jemi të durueshëm dhe ta thërrasim: *Mëshiomë!* Me këtë kundërshtim të fortë, dalngadalë e shndërrojmë naturën njerëzore të rënuar që na bën fëmijë të Adamit të parë. Luftojmë, por kjo luftë është me të vërtetë e rëndë dhe merr përmasa igumenike. Me durim të themi: *Mëshiomë, mëshiomë!* Vetëm kështu mund t'ju kundërvihemi mendimeve të këqia, t'i ndalojmë të na robërojnë.

232.

Mos u shkurajoni, shpejt fëmijët e mi por përsëriteni lutjen e Krishtit derisa të hyjë në brendësi të vetdijës suaj!

233.

Zoti Jezu Krisht, Biri i Perëndisë, mëshirona! Kur e themi këtë lutje krijojmë me Krishtin një marrëdhënie personale që e tejkalon logjikën. Jeta e Krishtit dalngadalë rrënjohet tek ne.

234.

Disa luten me mendimin, me mendjen, megjithatë, nuk është e mundur të ekzistojë lutje pa pjesëmarrje të zemrës. Në lutjet, zemra dhe mendja janë të bashkuar përgjithmonë!

235.

Lutuni në qelinë tuaj! Disa mund të zgjohen një orë më parë, të tjerë gjysëm ore, të tjerë një çerek ore apo dhjetë minuta më parë. Ajo varet prej fuqije tuaja. Por, duhet të jetë kështu. Mendja dhe zemra juaj do të mësohen të jetojnë kudo dhe gjithmonë me lutje! Kur e thoni lutjen e Krishtit e pengoni çdo mendim tjetër që t'ju sulmojë. Fillestarë në jetën shpirtërore, janë të detyruar të mësohen të luftojnë kundër dëshirave trupore.

превод на албански: Јордана Шемко

